

(22)
22.5.18

EPISTOLA
PASTORALIS
AD
CLERUM ET POPULUM
VICETINAE DIOECESIS

PATAVII
TYPIS SEMINARII
MDCCCXXXII.

JO. JOSEPH CAPELLARI

DEI ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA

EPISCOPUS VICETINUS

CAPITULO CLERO POPULOQUE SUO

SALUTEM IN DOMINO SEMPITERNAM

Misericordiarum Pater, Venerabiles Fratres, Dilectissimi Filii, cujus sapientia attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter, me abjectissimum ejus famulum in omni vitae meae ratione per multas rerum vices clementer ita deducere dignatus est, ut ad sublime ministerii opus singulari plane atque imperscrutabili providentiae consilio non inopinanter minus quam immerentem praeordinasse quodammodo videatur. Cum enim ab ineunte adolescentia obedientiam tamquam virtutum omnium parentem et custodem, quemadmodum M. Gregorius appellat, mihi proposuissem; ut amplissimorum Praesulum voluntati obsecundarem, in Utinensi Seminario me totum studio sae ac praesertim Ecclesiasticae juventuti excolendae regendaeque perlibenter devoveram, ac reliquum tempus omne patriae ac civium meorum temporibus transmittendum judicaveram. Verum superiori auctoritate patriis e finibus repente avulsus in celeberrimum Archigymnasii Patavini Collegium, deinde in perillustrem ac vetustissimum hujus Cathedralis Ordinem non sine maxima animi mei admiratione et pudore memet vidi cooptatum.

Plures hic annos utroque simul munere pro virili parte perfunctus, jamque annorum sexaginta spatio aetatis emenso, curis laboribusque attritis animi et valetudinis vires prope delabi quotidie sentiens, eo tantum spectabam, ut privata vivendi consuetudine aliquando revocata, jam festinantem villicationis meae rationem instruere, anteactae vitae noxas vestibulum inter et altare defletas diligenter eluere, ac magis expeditae ad beatum aeternitatis portum viae muniendae impensius liceret incumbere. Haec ego, Venerabiles Fratres, prospiciebam animo, haec tota mente et contentione praeoptabam.

Verum, o fallaces hominum spes! o inanes cordis nostri cogitationes et vota! »Quis hominum poterit scire consilium Dei? aut »quis poterit cogitare quid velit Deus» (1)? Eo siquidem tempore, quo sub Eliae juniperi umbra illud fore sperabam, ut vires longo ac difficili itinere defatigatae tandem aliquando conquiescerent, »Surge, confestim mihi Angelus Domini inquit, grandis enim »tibi restat via» (2). Florentissimus Vicetinae Ecclesiae ager hodie tibi traditur excolendus, lectissimus Deoque maxime acceptus Vicetini gregis populus caelestis doctrinae pabulo nutriendus, atque ab hostium insidiis custodiendus fidei tuae demandatur.

Subitum tantae vocis imperium, quod statim Augusti Caesaris religiosissimi Imperatoris ac Regis nostri, Gregorio XVI supremo totius Christiani gregis Pastore annuente, declaratione nuntiaturum est, quo animum meum pavore ac tremore percule-rit, in quas et quantas mentis fluctuationes plane conjecerit, neque ego sane verbis eloqui, neque vos, Dilectissimi Fratres, intellectu et cogitatione assequi ulla ratione potestis. Quid enim tam anceps, tam sollicitum, tamque metuendum, quam hominem parvulum, novissimum virorum, circumdatum infirmitate, non modo nullo generis splendore, nulla facundiae laude, nullo rerum usu, aut divini verbi annuntiandi exercitatione commendatum, sed omnibus etiam animi praesidiis destitutum, quae a discipulis suis Ti-

motheo et Tito, ut digne possent in domo Dei conversari, tantopere efflagitabat Apostolus, hunc tamen in cathedram Seniorum ascendere, in celso Episcopalis officii fastigio collocari, ingentissimum Apostolici ministerii onus, ipsis Angelorum humeris formidandum, suscipere?

Accedit, ut justissima quoque perillustrium Antistitum, quibus elapsis temporibus Vicetina effulsit Ecclesia, et maxime eorum, qui proxime praecesserunt, me sentiam recordatione commoveri. Tot enim et tam speciosae virtutum imagines, tot et tanta sanctitatis, pastoralis constantiae, paternae sollicitudinis, sapientiae in agendo, liberalitatis in benefaciendo posteritati exempla ab eis relictis conspiciamus, ut nedum propius aemulari, sed ne longo quidem intervallo eadem persequi me posse confidam.

Haec mihi omnia obversabantur, Fratres, Filiique Carissimi, haec hodie quidem me terrent vehementer atque perturbant, ut verius, quam olim D. Bernardus, debeam confiteri: »In ipso »exaltationis meae articulo tremor venit super me«. Atque his fortasse animo fractus concidissem, nisi expansis ad caelum manibus divinam clementiam suppliciter obtestatus, ut imparem tanto oneri Pastorem dignaretur avertere, certissima Sapientiae caelestis oracula acceperissem: »Deus vocat ea quae sunt, tamquam »ea quae non sunt (3). Infirma mundi eligit, ut fortia quae »que perficiat (4). Qti potens est de lapidibus suscitare filios »Abrahae, et idoneos facere N. Testamenti ministros, quos elegit» (5). Hinc obedientiae vestigiis perseveranter inhaerens, meque sub potenti Dei manu humilians sensum et cogitationes meas ad suae voluntatis nutum penitus conformabam, et cum Leone M. Pontifice humiliter repetebam: »Ipse mihi fiet administratio- nis adjutor, qui mihi oneris est auctor; et ne sub magnitudine gratiae succumbat infirmus, dabit virtutem qui contulit dignitatem ».

Itaque firmissima divinae bonitatis spe erectus impositam mihi

Episcopalis ministerii servitutem fidenter ingredior, et manuum impositionis ac sanctae unctionis gratia confirmatus, Pastorem meae ad vos humilitatis missionem peramanter annuntio. Testis est mihi Deus, qui omnium mentes maxime perspicit, me a prima die, qua Pastorem animarum vestrarum designatum accepi, paterna vos caritate prosecutum, nihil jucundius habuisse, quam de vobis, de salute atque incolumitate vestra saepissime cogitare. Jam vero, quoniam vehementer cupio vos videre et os ad os loqui, properabo, et cum primum mihi licuerit, cum gaudio accedam ad vos, et quidquid in me est studii, consilii, laboris, virium, quidquid vigilantia et caritate potero, quidquid fide et constantia, id omne saluti ac felicitati vestrae polliceor atque devoveo. Quam dulce mihi erit ovium gregis mei vultus agnoscere, pro eis orare et sacrificium offerre, saluberrimo verbi divini et Sacramentorum alimento pascere ac recreare! Omnibus omnia factus, ut omnes salvos faciam, si quid devium erit reducere, si quid aegrotum sanare, contractum et saucium alligare, abjectum erigere et solari, quodque perierat, omni studio quaerere, totisque viribus revocare contendam. Etenim Dominum audio apud Ezechielem crebro et graviter intonantem: »Ego ipse super pastores gregem meum de manu eorum requiram. Si speculator non intonuerit buccina, et impius in iniquitate sua captus est, sanguinem ejus de manu speculatoris requiram» (6). Quare manent, semperque manebunt alta mihi mente reposita Sebastiani Venerii bene merentis in eadem hac Sede Praedecessoris mei verba: »numquam satis studii, numquam satis laboris impendi pro ovibus illis a luporum impetu atque incursibus defendendis, quas Christus sui sanguinis pretio libentissime et liberalissime redemit (7)».

Haec onera gravissima et munia Apostolatus mei. Haec probe novi, haec jubente Domino obsequenter amplector, et tota mente gerenda profiteor. Verum infirmatam in paupertate virtutem meam

quis eriget, quis levabit? Quis laboranti in auxilio opportuno dexteram porriget, ne ponderis magnitudine oppressus conditionis humanae et virium mearum imbecillitate deficiam? Vos omnes etiam atque etiam rogo, Venerabiles Fratres, et Filii mei Dilectissimi, per Dominum nostrum Jesum Christum, ut et adjuvetis me in orationibus vestris apud Patrem omnipotentem, qui et velle et perficere in nobis operatur, et cum Pastore animarumstrarum in tam ancipiti discrimine constituto in caritate Spiritus Sancti digne et sollicitè adlaboretis. Quomodo enim mens ejus adeo inepta atque imparata, adeo trepida atque infirma voluntas et universa quae agenda sunt videre, et ad ea quae viderit peragenda convalescere se posse confidat, nisi spiritu intellectus, spiritu consilii et fortitudinis, in prudentia et fide veritatis ad sanctificationem populi sui erigatur, et in consummationem ministerii, in quo vocatus est, operae et caritatis vestrae subsidium fulciatur, roboretur, augeatur?

Sed vos in primis haec, virtute ac dignitate praestantes Canonici lectissimi, praecipuum antiquissimae Sedis ornamentum, gestiens atque humillima spectat oratio. Vos enim nobilissimi Cleri primitiae, vos Vicetinae Ecclesiae Senatus, vos gaudium et corona mea, vos et praesidium et decus. A prudentia ac pietate singulari, qua vos maxime commendatos novi, a sapientia, humanitate, a consiliis vestris opem et levamen reverenter expecto ac vehementer efflagito. At cum veluti candelabra lucentia in domo Domini conspicuo in loco positi sitis, ut Ecclesiae Dei fulgeatis, ceteri quoque fideles de sanctitatis vestrae splendore lumen haurire, et vestrae caritatis igne incalescere debent et inflammari. Quare pergite, uti praeclare consuevistis, pergite super alios quoque virtutumstrarum lucem late diffundere, et quemadmodum ceteris dignitatis amplitudine praecellitis, ita populo universo ac praesertim inferiorum Levitarum coetui vosmetipsos honorum operum in verbo, in conversatione, in fide exemplum praestantius

exhibere. Discant a vobis, quomodo sapientissimis sacrorum Canonum atque Ecclesiasticae disciplinae legibus obtemperare, quomodo divinae gloriae cultum ac decorem domus Dei promovere et amplificare, quomodo in hymnis et canticis beatae Sionis choro inflammato animorum studio aemulari, quomodo denique se in domo Domini oporteat ambulare, ut ministros decet et dispensatores mysteriorum Dei.

Sed jam me vocat inclytus Parochorum coetus, atque universus ordo venerabilis Sacerdotum. Sal terrae vos estis, dilectissimi Ecclesiarum Rectores, et columnae ardentes in ministerio vestro. Cumque speculatores domus suae et custodes super muros Ierusalem vos quoque posuerit Deus, milique in mystica hac vinea excolenda operarios fidelissimos constituerit et adjutores, expansis brachiis paternae vos dilectionis amplector, proque legatione, qua fungor apud vos, in visceribus Jesu Christi precor omnes atque obtestor, ut in pastoralis vocationis spiritu, quem semel induistis, fidelissime maneatis, meaeque tenuitati in Episcopalis officii pondere sustinendo prompto lubentique ministerio placeat opitulari. Itaque non turpis lucri amore, neque inflatae dominationis ambitu, sed forma facti gregis ex animo pascite qui in vobis est gregem Dei. Sint pedes vestri speciosi pedes euangelizantium pacem, euangelizantium bona, nihilque sermonibus, nihil operibus vestris quam Dei gloriam et salutem populi vestri requiratis. Omnibus et singulis praedicate verbo et maxime exemplo, cum vivus quidem sermo Dei sit et efficax ac penetrabilior omni gladio ancipiti, » sed ille dumtaxat, inquit D. Gregorius, quem dicentis actio commendat ». Et sane M. Basilii eloquentia, ut animadvertit Nazianzenus, » tonitru non esset, quo omnium pectora » quaterentur, nisi ejusdem vita tamquam fulgur omnibus coruscaret ». Docete igitur depositum custodientes Catholicae Ecclesiae, quae est columna et firmamentum veritatis, obsecrate, arguite, increpate etiam, si quando res et tempora exposcere videantur; sed

in simplicitate sermonis, in doctrina sana et irreprehensibili, in omni lenitate et patientia, non potestate domini, sed caritate fratris, Apostolorum exemplum intuentes, qui omni die non cessabant in templo et circa domos Jesum Christum et hunc crucifixum, vivam Euangelii imaginem proprio in corpore circumferentes, sanctissime docere et evangelizare.

Haec omnia me non praeterit, egregii animarum Pastores, vos hactenus commendabili studio peregissee, et pro certo habeo pari cum diligentia et laude in posterum peracturos. Verumtamen cum neminem lateat, quot et quanta in Dei Ecclesiam incommoda et detrimenta a divinae legis imperitiis, tamquam a pestifera radice, soleant redundare; tempestivam puerorum eruditionem curae et pietati vestrae numquam desinam quam studiosissime commendare. Si enim fides ex auditu, auditus autem per verbum Dei, quomodo qui non audierunt, credent, et legis praecepta servabunt, qui legem et verbum ipsum, cujus declaratio caecos illuminat et intellectum dat parvulis, nescierunt? Quapropter nullis laboribus, nulli parcentes industriae in illud perdiligenter incumbite, ut Catholicae fidei lacte tenerae nutriantur parvulorum mentes, ut morum et Christianarum virtutum institutis imbuantur, ut verbo Dei ac divinae Religionis magisterio ab ineuntibus annis aures praebere faciles assuescant. Utinam, Dilectissimi, in grege hoc nostro, in vinea hac electa neque e pueris, neque ex adultis vel unus reperiatur, de quo ingemiscens mater communis Ecclesia cogatur miseris illis vocibus lamentari: „Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis” (8)! Tenellas vidi arbores in horto meo germinantes et succrescentes, et non erat qui rigaret et coleret. Agnos audiivi clamantes, et procul errantes a praesepibus, longa fame confectos et circumfremantium luporum occursibus trepidos, et non erat qui miserans quaereret, ut ad ovile reduceret.

Neque vero haec, quae commemorabam, Archipresbyterorum, aut Parochorum ita propria censenda sunt, ut alios Poenitentiae

Sacramenti Ministros, verbi divini Praecones, Sacerdotes universos sive regulares sint, sive saeculares, qui Parochis ipsis tenentur proxime suffragari, aliquatenus non respiciant. Quandoquidem omnibus pariter quo dignitatis honore praefulgeant, quem ad finem divinae sapientiae consiliis ordinentur, quibus charismatum donis insigniantur et cumulentur, graviter animadvertendum est. Nonne enim quicumque tamquam Aaron in sortem Domini vocati sese ultro Ecclesiae militiae devoverunt, et Sanctuarii lapides, et mundi lumina, et regale Sacerdotium, Deumque inter et homines mediatore atque internuntii sanctorum eloquiorum oraculis declarantur? »Omnis Pontifex, clamat Apostolus, ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in iis, quae sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis, qui condolare possit iis, qui ignorant et errant» (9). Quo igitur humilitatis et fidei, quo continentiae et sanctitatis odore ad vindicem Numinis iracundiam leniendam, divinamque clementiam hominibus conciliandam unumquemque eorum oportet accedere; quo virtutis ac meritorum splendore ad salutis aeternae semitam fidelibus ostendendam, eosque ab inscitiae et vitiorum tenebris eruendos; qua cura, qua vigilantia, quo animi robore ad spirituale Ecclesiae aedificium non modo custodiendum, sed ornandum etiam, muniendum, amplificandum oportet incumbere?

Quapropter Sanctuarii ministerio addicti quotquot estis, et Levitae omnes, agnoscite, quaeso, dignitatis vestrae praestantiam, agnoscite petram, de qua excisi estis, spiritum agnoscite ministerii et vocationis vestrae. Perpendite vestri nominis excellentiam, omnique studio et nisu contendite, ut illud perpetuo sitis, quod vocamini. »Propterea enim, monebat Hieronymus scribens ad Neopotianum, clerici vocamini, vel quia de sorte Domini estis, vel quia ipse Dominus sors, id est pars clericorum est». Memento diem, quo primus aditus vobis atque ostium ad Sanctuarium patuit. Quippe tunc Dominus pro singulari ea dignatione, qua vos

assumpsit, pars hereditatis vestrae esse coepit, vosque tam divini muneris participes effecti, a reliquo populo segregati omnibus saeculi pompis, honoribus, blandimentis ultro abdicatis, aureos illos nexus osculati estis, qui vos rerum divinarum cultui, animarum saluti, Deique gloriae provehendae augendaeque penitus aeternumque manciparunt: »Funes ceciderunt mihi in praeclaris; etenim »hereditas mea praeclara est mihi» (10). Quae si optime perspecta atque explorata vobis fuerint, omnes digne, ut confido, moribus ad normam Concilii Tridentini compositis, cum consensu in domo Dei ambulabitis, et satis divinae vocationis officiis ac magnitudini facietis. Ex quo illud profecto fiet, ut Parochorum, quibus ducibus adlaboratis, ministerium et curam in portando pondere diei et aestus laudabiliter adjuvetis, et Episcopo vestro de tanto animarum regimine sollicito levamen et solatium afferentes, villicationis ejus rationibus mirifice consulatis.

Quamquam quid animum meum solari facilius poterit ac juvare, quam eximius labor et sollicitudo vestra, illustres ac perdocti studiosae juventutis cujuslibet Instituti Moderatores? Cum enim in luctuosa illa tempora misere incidisse videamur, quibus futurum praedixit Apostolus, ut viri superbi discedentes a fide, attendentes spiritibus erroris, loquentes perversa et mendacium, ac volentes convertere Euangelium exsurgant, ut abducant discipulos post se per inanem fallaciam secundum elementa mundi, et non secundum Christum, adeoque non Religionis minus quam Societatis atque Imperii osores et hostes; vestrum potissimum est, Praeceptores carissimi, quorum fidei ac pietati puerilis aetas concredita fuit, auctoritate et sapientia, qua maxime polletis, efficere, ne in florentissimum Vicetinae Provinciae agrum tam mortifera lues irrepat, aut ne saltem, si quid forsitan labis et contagionis irreperit, latius serpere possit ac debacchari. Vestrum est, adolescentium, in quibus tota familiarum, tota Civitatis et Patriae spes ac futura prosperitas sita est, cereos animos ad honestatem

flectere, gressus adhuc titubantes rectum sapientiae tramitem edocere, atque una cum bonarum artium scientiarumque rudimentis pretiosa Christianae Religionis semina et virtutis radices recentibus pectoribus alte defigere. Namque, ut monet nostrae aetatis eruditissimus scriptor, quo teterrimum illud illuminatae Philosophiae virus invalescit magis ac propagatur, eo magis in dies probitatis ac socialium virtutum splendor elanguescit, infirmatur, exstinguitur. Quapropter parcite, humanissimi Professores, si novus vestrae hujus Provinciae Antistes discrimine tanto perterritus vehementissime precari vos audeat, ut rem quam suscepistis, strenue prosequamini; et quo praesentius mali periculum urgere videbitur, eo sagaciorum curam atque opportunius remedium libeat adhibere. Quod si dexteritate vestra et ingenio accurate praestitum fuerit, tunc profecto vobis laetari licebit ac vobismetipsis jure gratulari, non tantum eruditos multiplici doctrina disciplinarum alumnos, verum etiam optimos Patriae cives, optimos Religionis filios, optimos Augustissimo Caesari subditos, ut ita dicam, peperisse, qui tantum solertiae et studii, tantum curarum ac laborum, tantum publici aerarii dispendium ad juventutem rite instituendam sese sponte conferre, et largius effundere gloriatur.

Atque haec licet universos litterarum ac studiorum Ordines aequae respicere videantur, tamen ad vos, egregii Episcopalis Seminarii Moderatores, quos sane inter praecipuos Vineae meae operarios existimo recensendos, peculiari quadam ratione pertinere censenda sunt. Namque religioni et sapientiae vestrae uberrimi illius Viridarii cura et custodia demandata est, ubi tenerae Ecclesiastici germinis arbusculae plantatae super decursus aquarum aluntur et subcrescunt, quae ad universum Vicetinae Ecclesiae agrum excolendum ac locupletandum erunt aliquando traducendae, ut fructum suum afferant in tempore suo. Haec pignora electa, novella haec Ecclesiae germina, spem nunc animi mei jucundissimam, olim sollicitudinum mearum levamen et solatium; pasto-

ralis ministerii columen, ornamentum et robur in deliciis semper habebō, nec peramanter invisere, mores, ingenium, progressum in litteris ac disciplinis percontari, aemulationem, studium, pietatem monitis, hortamentis, praemiis ac punitionibus excitare atque incendere nullo umquam tempore praetermittam.

Agite igitur, Praesides eximii, cultissimi Institutores, et operam, quam scite et naviter antea contulistis in rem omnium gravissimam, indefesse et constanter impendite. Illud autem oro, numquam animo vobis excidat, quanta pietate et doctrina illos potissimum instructos esse oporteat, qui populis regendis servandisque divinitus electi praeclaris ejusmodi virtutibus gemina veluti face debent omnibus praelucere; quantique reipublicae Christianae intersit, ut ad Sanctuarii ministrum instituendum nobilissimae hae sorores una conveniant, mutuoque sibi adjumento cohaereant et suffragentur. Doctrina enim sine pietate arrogantem, pietas sine doctrina reddit inutilem. Quorum quidem altero nihil miserius, altero nihil Ecclesiae Dei calamitosius potest obtingere.

Quemadmodum vero omnes Vicetinae Ecclesiae filios infirmitati meae divina miseratione concreditos eodem paternae caritatis studio complector, omniumque salutem in Christo Jesu ardentissime concupisco; ita aequissimum esse arbitror, ut ad Cives egregios Populumque universum eadem convertatur oratio, omnibusque sincera cordis mei vota et cogitationes aperte simpliciterque profiteatur. Voluntas mea, Dilectissimi Filii, gloria Dei, et sanctificatio vestra. De omnibus et singulis rationem Deo redditurus, pro omnibus et singulis nullis vigiliis defatigatus, nullis incommotis victus aut aerumnis, nullis periculis territus omni ope atque opere non renuam noctes atque dies elaborare. Si Ecclesia Dei civitas est, super muros filiae Sion excubare ad custodiam, si vinea est, curis meis ac sudoribus irrigare, si ovile est, gregem pascere et tutari sanctum mihi semper ducam et jucundissimum. Quod si vel unam ex ovibus meis in discrimen salutis adduci forte cognove-

ro, hoc certe totum, quod reliquum mihi est senectutis et vitae, pro ea profundere, Dei gratia adjuvante, et tradere non ex-timescam, memor Apostolici praecepti: „Attendite vobis et universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo“ (11); et Evangelicae sententiae: „Bonus pastor animam suam dat pro ovibus suis“ (12).

Verum quid mihi, Dilectissimi Filii, quid vobis haec omnia, si consentiens opera vestra, si vestrae quoque sollicitudines obsequenter alacriterque non accedant? Novi equidem Vicetinae Gentis probitatem, novi virtutis indolem, novi docilitatem. Ex quo mihi in posterum omnia prospere et feliciter eventura polliceri, et secundissimos audeo contentionum mearum exitus ominari. Attamen tempora quibus vivimus, inimici quibus obsidemur, pericula in quibus versamur, formidinem, ut ingenue fatear, et perturbationem mihi maximam ingerunt. Fures ex insidiis erumpentes, aprum e silvae latebris in vineam nostram, in nostrum ovile irruentem, ut segetes atque agnos crudeliter depascantur, jam videor intueri et perhorresco.

Quamobrem vigilate, Dilectissimi Filii, omnes etiam atque etiam oro atque obtestor, praedamque inhiantibus in fide, in justitia, in caritate, in Jesu Christi virtute resistite. Cum metu et tremore salutem vestram operamini. Quae enim seminaverit homo, haec et metet. Qui seminat in spiritu, de spiritu metet vitam aeternam. Satagite igitur, ut per bona opera certam vestram vocationem faciatis: haec enim facientes non peccabitis aliquando. Cogitate negotium omnium maxime, imo unice necessarium, Dei nimirum gloriam, et salutem animarum universis prorsus incumbere, nihilque hominibus neque divitias, neque genus, neque voluptates, neque honores omnino prodesse, si animarum suarum, quibus servandis conditi sunt, perniciem atque exitium patiantur. Cogitate, nos advenas, peregrinos, viatores brevissimos in terris

exsistere, aliamque Angelorum patriam, quae nobis quoque promissa et parata in caelis est, formosissimam perpetuo manentem Civitatem inquirere oportere. Itaque nolite errare, Filii mei Carissimi. Attendite Euangelium Christi, ipsum audite per ministros et dispensatores mysteriorum Dei, et ponite verba ejus in cordibus vestris. Lucerna enim pedibus vestris verbum Dei, et lumen semitis vestris. Omnia ejus mandata diligenter custodite, non divinis tantum, sed humanis etiam Ecclesiae, et Principum, quos veluti parentes populorum ac tutores constituit Deus, legibus obtemperantes: »Reddite, imperat Euangelium, quae sunt Caesaris Caesari, et quae sunt Dei Deo (13). Omnis anima, praecipit Doctor Gentium, potestatibus sublimioribus subdita sit; non est enim »potestas nisi a Deo; quae autem sunt, a Deo ordinatae sunt. Ideoque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt» (14).

Cum vero nihil plane per nos ipsos non modo peragere, sed ne cogitare quidem, docente eodem Apostolo, valeamus, quid nobis reliquum tandem erit, quam ut ad preces omnium bonorum operum radicem, virtutum omnium principium et fontem humiliter confugiamus? »Omnis enim sufficientia nostra ex Deo est, »monet idem Apostolus: omnia possumus in eo, qui nos confortat» (15). Nam preces nostrae tanquam incensum suavisimum efferuntur in caelum, juxta insignem Augustini sententiam, ut caelestium donorum copia, ac divinae miserationis opes super nos effundantur. »Ascendit precatio, et descendit Dei miseration». Cum igitur exploratum sit, neque orationem sine virtute, quae a Deo est, neque sine oratione consistere posse virtutem, necesse omnino est, ut ad exsequenda quae cuique incumbunt officia, in omni oratione cum gratiarum actione petitiones vestrae innotescant apud Deum, a quo omne datum optimum, et omne donum perfectum descendit. Quare »obsecro vos, Dilectissimi, cum laudato Apostolo, orationes fieri pro omnibus» (16). In primis vero

Patrem luminum ardentissimis precibus exorate, ut Rectori Supremo Gregorio XVI eo uberiores sapientiae et fortitudinis spiritum ad exagitatam Petri navim in tantae profunditatis oceano gubernandam dignetur impertiri, quo vehementiores fluctus ac tempestates in eam impius turbulentissimorum hominum conatibus excitantur. Patrem luminum exorate pro Imperatore Augustissimo ac Rege nostro FRANCISCO de totius Europae tranquillitate praeclare merito, ut ingens quod consilio et religione moderatur Imperium, potentia, dignitate, populorum amore floreat quotidie magis ac roboretur, nosque ea incolumitate et pace, qua fidelissimos subditos, nationibus exteris invidentibus, sospitat ac tutatur, quam diutissime perfruamur. Exorate pro cunctae Caesareae Familiae, ac potissimum pro suavissimi Principis ac Proregis nostri Rainerii prosperitate, in quo nobilissimam Fraternalis sapientiae ac probitatis imaginem lubentissime intueniur. A Patre denique luminum ac totius consolationis hominum egentissimo Episcopo vestro opem et auxilium omnibus precibus exorate.

Dulcissima illa misericordiae Mater, cuius insigne Simulacrum Civitatem hanc cum universa Provincia sibi maxime devota maternis oculis ex imminente vertice prospectat, vigilique amore complectitur ac tuetur, cujusque vos praesentissimum in aerumnis, in angustiis, in periculis numen experti saepissime fuistis, cui gloriose ab Archangelo salutatae Cathedralis Basilica sacra est; illa me quoque, obsecro, ad Ecclesiae vestrae gubernacula sedentem placido ore aspicere ac tueri non dedignetur. Incliti Martyres Vincenti, Felix et Fortunate, quorum nomine et auspiciis Vicetina efflorescit Ecclesia; tuque Cajetane, heros gloriosissime, Urbis et Patriae lumen, praesidium et gloria; vos denique omnes almae Sionis incolae, quorum patrocinio singulae hujus Dioecesis ab antiquis temporibus laetantur Ecclesiae, una cum potentissima caeli terraeque Regina ab Unigenito ejus Filio divini Spiritus sapientiam Cathedrae Episcopalis assistricem mihi enixe precaminor, ut qui infirmitatis

meae conscius sola ejus virtute confido, spiritu fortitudinis induar ex alto, cunctisque periculis et adversis gratiae caelestis auxilio superatis, consummem cursum meum per dispensationem verbi in aedificationem corporis Ecclesiae, cujus caput est Christus. In cujus nomine et caritate, Venerabiles Fratres, Filii mei carissimi, unumquemque vestrum in osculo sancto amplector, vobisque Pastoralem Benedictionem peramanter impertior, orans, „ut Gratia et Pax Domini Nostri Jesu Christi, et communicatio Spiritus Sancti sit cum omnibus vobis“.

Patayü die Consecrationis meae XIV. Kal. Decemb. 1832.

JOAN. JOSEPH EPISCOPUS.

ADNOTATIONES

- (1) Sap. 9. 13.
- (2) III. Reg. 19. 7.
- (3) Ad Rom. 4. 17.
- (4) I. ad Cor. 1. 27.
- (5) Luc. 3. 8. II. ad Cor. 3. 6.
- (6) Ezech. 34. 10. et 33. 6.
- (7) Ex oratione Vincentii Vicarii in funere Sebastiani Venerii Episcopi.
- (8) Jer. Thren. 4. 4.
- (9) Ad Hebr. 5. 1.
- (10) Psalm. 15. 6.
- (11) Act. 20. 28.
- (12) Joan. 10. 21.
- (13) Matth. 22. 21.
- (14) ad Rom. 13. 1.
- (15) II. ad Cor. 3. 5. et ad Philip. 4. 13.
- (16) I. ad Tim. 2. 1.

